

"Pentru ca să fim izbăviți noi, de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia..."

(9.1.2022)

Domnul îi avertizase pe ucenicii Săi: „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea”. (Ioan 16:33). Apostolul Pavel vorbește cu insistență despre întristări: „că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu.” (Fapte 14:22). El i-a avertizat pe creștini să nu fie copleșiți de acest lucru. Și știm din Istoria Bisericii și din Viețile Sfinților că cei care au înfruntat durerile acestei vieți cu răbdare, credință caldă și dragoste în Hristos, s-au făcut Sfinți! Și de fapt, cu cât durerile cu care se confruntau erau mai mari, cu atât erau mai slăviți, asemenea slăviților Mari Mucenici.

Pentru cei care au credință puternică, răbdare și devotament față de Hristos, durerile devin o provocare spre noi realizări spirituale. Pentru cei slabi în credință, ele devin motive de scandal. Unii chiar pierd acea mică flacără a credinței care a rămas în inimile lor și cad în întunericul negru al disperării. De fapt, ei merg până acolo încât să atribuie Domnului Iubitor de oameni nedreptatea, indiferența și abandonul.

Biserica, însă, îi încurajează pe vitejii săi luptători duhovnicești să se ridice și să-și continue luptele împotriva durerilor până la capăt, până ajung la capăt încoronati, și ne îndeamnă pe ceilalți să ne rugăm pentru a scăpa de situațiile triste, pe care de multe ori le întâmpinăm: „Pentru ca să fim izbăviți noi, de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm...”

Este într-adevăr emoționant, când luăm aminte la viețile sfinților, că, în timp ce durerile pe care le-au înfruntat personal erau considerate de ei drept vizite binecuvântate ale lui Dumnezeu și o posibilitate de mai multă luptă, în același timp ei se rugau lui Dumnezeu pentru noi, ceilalți, pentru a ne elibera de necazuri. Suntem impresionați de atitudinea Sfântului nostru modern, Paisie. Știm că a suferit mulți ani de boli dureroase. Dar le-a îndurat cu răbdare, ca marii Sfinți. El a considerat durerea severă ca pe o vizită de la Dumnezeu, un exercițiu de credință și răbdare. Și, lucrul ciudat pentru noi este că nu i-a cerut lui Dumnezeu să-l scutească de durere și boală. Pentru că simțea că durerile îl ajută. Și de fapt el spusese: «Nu m-am folosit de posturile, privegherile și luptele duhovnicești ale unei vieți întregi pe Muntele Athos cât mi-au fost de folos bolile mele.». Dar pentru oamenii care, din cauza suferinței lor, i-au cerut ajutorul, el s-a rugat să fie scutiți de durerile lor și Dumnezeu i-a auzit rugăciunea și s-au făcut minuni. Cu alte cuvinte, Sfântul Paisie a urmat îndrumarea duhovnicească dată de toți Sfinții anteriori: Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne scape de durerile noastre. Pentru că este mai bine să ne lipsim de coroanele date luptătorilor care îndură cu curaj necazurile, decât să ne arunce durerea în melancolie și disperare incurabilă. Cu alte cuvinte, este mai bine să ne recunoaștem slăbiciunea duhovnicească și să așteptăm totul de la mila Domnului.

Când ne rugăm pentru eliberarea „de toată mânia”, ne referim în principal la mânia divină care este îndreptată către cei care nu numai că încalcă voia lui Dumnezeu, dar se împotrivesc legii lui Dumnezeu, pervertesc adevărul și în egoismul lor euforic

rămân nepocăiți. Astfel de oameni sunt într-adevăr dușmani ai lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie despre un grup de astfel de oameni: „ne opresc să vorbim neamurilor, ca să se mântuiască, spre a se împlini pururea măsura păcatelor lor. Dar la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu.” (1 Tesaloniceni 2:16). . Un exemplu tipic de manifestare imediată a mâniei divine într-o persoană care se considera similar cu Dumnezeu este regele Irod. Irod, după cum e scris în Faptele Apostolilor, a fost în dispută cu locuitorii Tirului și Sidonului, așa că a stabilit o zi pentru a analiza chestiunea înaintea tuturor. Și-a îmbrăcat haina regească, s-a așezat pe tronul său și a început să vorbească poporului și conducătorilor. Oamenii au aclamat: "Dumnezeu vorbește și nu omul!" Imediat, pentru că a acceptat să fie slăvit ca Dumnezeu și nu a dat cinste lui Dumnezeu, un înger al Domnului l-a lovit de o boală bruscă: „Și mâncându-l viermii, a murit.” (Fapte 12:20-23).). Să priveghem și să ne rugăm cu ardoare, toată trăirea noastră față de Dumnezeu să atragă binecuvântarea lui Dumnezeu și mila Lui infinită.

Să ne rugăm pentru prevenirea și evitarea oricărei primejdii și nevoi, este îndemnul complementar al Diaconului: „Patru ca să fim izbăviți noi de toată... primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm”.

În fiecare nouă zi care vine descoperim noi pericole care ne amenință viața, care ne amenință mântuirea. Învățăm constant despre dezastre, războaie, accidente, crime, chiar și cele domestice, despre mutații ale virusilor mortali și atâtea alte lucruri triste care se întâmplă în lume. Și această cunoaștere ne duce la incertitudine, anxietate, stres. Ne simțim nesiguri în locul nostru, chiar și în casa noastră. De aceea, a fi mereu îndreptați către Dumnezeul Atotputernic, singurul care ne poate salva de toate aceste pericole (vezi Evr. 5:7) este singura modalitate corectă de a face față.

În fine, cu cererea „pentru izbăvirea de toată... nevoia”, credinciosul cere:

(a) Să se scăpe de diferitele nevoi materiale pe care societatea de consum le consideră necesare.

(b) Să nu fie lipsit de mijloacele necesare unui trai demn atât pentru sine, cât și pentru familia sa.

Din toate aceste circumstanțe grele, spirituale și materiale, cerem să fim eliberați. Amin.